Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد شاملو

زما اندېښنې

ژباړه:ویاړ

د ایران د چارو د شننې او څېړنې د مرکز
په اتم کنفرانس کې د احمد شاملو وینا

(د ۱۹۹۰ کال اپریل، برکلي، کلیفرنیا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډُنی دیدرو:

د تعصب او بربریت تر مینځ یو ګام واټن دی.

له ارزونې، پلټنې او څېړنې پرته د هنري، فرهنګي، ادبي، سیاسي او فلسفي فکرونو او ګروهې منل او د هغه لپاره بل څوک چار ماري کول یا رټل، تعصب دی. د علمي لیددود او ګروهې د بداینې لپاره اړینه ده، چې ټولې ښکارندې او پدیدې له تعصب پرته د علمي او منطقي ارزونې وروسته رد یا ومنل شي.

د تعصب په اړه د احمد شاملو دا لیکنه د لوستلو وړ ده. هیله مند یم پښتو ژباړه یې د پوهې په لاغوړېدلو کې ګټوره تمامه شي.

دا یادونه لازمه ګڼم، چې ما د دې وینا د متن ځینې عنوانونه د منځپانګې په پام کې نیولو سره، یو څه بدل کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما اندېښنې

احمدشاملو

ژباړه:وياړ

سمون:زيړ افغان

برېښنايي خپرېدنه او بیاکتنه: تلی ۱۴۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

اندېښنه ۱
د مهرگان جشن ۲
نوم يې گئومات، خو په غاصب مشهور و ۷
د ضحاك قضيه څه ده؟ ۱۶
پرېږدئ چې يو تريخ حقيقت درته ووايم ۲۹
خبره رالنډه کړم ۳۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

ډېرو گرانو دوستانو،

ستاسو په مينځ کې شتون، له تاسو سره خبرې کوول او له تاسو اورېدل تل زما لپاره يو مغتنم فرصت او يوه ښه تجربه ده. خو کله، چې سره راټولېږو، معمولاً يوازې د سياسي مسايلو په اړه غږېږو او که مې لا ښه ويلي وي، هڅه کوو چې د هېواد د داخلي پېښو په اړه خبرې وکړو او هغه څه چې په هېواد کې تېرېږي، له خپل بنسټيز ليددود سره وتلو او داسې نور..... دا کار ورو ورو، اوس په يو رسم او عادت بدل شوی او تقريباً د يوه دود بڼه يې نيولې. زه نن شپه په پام کې لرم دا رسم او دود مات کړم او خپلې خبرې له نورو ځايونو څخه پيل او بل ځای ته يې ورسوم. غواړم د راتلونکي په اړه د خپلو اندېښنو په هکله وغږېږم. له همدې کبله مې خبرې په يوې لنډې پوښتنې پيلوم، خو دې پوښتنې ته د رسېدلو لپاره اړيم چې لومړی يو څه مقدمې جوړې او بيا يې زمينه چمتو کړم.

فکر کوم د دې زمينې جوړولو لپاره به ښه دا وي چې د بل هر کار پر ځای يو تاريخي حقيقت د بېلگې په توگه راواخلم، ويې څېړم، وړاندې يې کړم او له لاسته راتلونکې پايلې څخه يې گټه واخلم او د پام وړ پوښتنه د هغې په رڼا کې مطرح کړم.

دولس کاله مخکې د «مهرگان» په جشن کې، په نيويارک کې مې وليدل چې دوستان د دې جشن لامل «پر ضحاك باندې د كاوه بريا» گڼي. البته دا موضوع نه نوې ده او نه هم د حيرت وړ، ځکه چې په رښتيا هم ډېري دوستان، هر څېرې چې دي، دا لفظي تېروتنه کوي. زه دا موضوع د هماغې تاريخي بېلگې په توگه، چې مې وويل، مطرح کوم او شنل او تحليل يې په دوو برخو کې تر سره کوم، وگورو چې څېرته رسېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مهرګان جشن

مهر په لرغونې پارسۍ کې، په اصل کې میترا؛ که سم یې تلفظ کړم میثره و. او مهر یا میترا یا میثره هماغه لمر دی. مهرګان هم چې په لرغونې پارسۍ کې میثرګانه تلفظ کېدو، د ژبدود له مخې یعنې «لمر ته منسوب» مانا ورکوي.

په خپله د میثره یا مهر یا لمر په اړه باید ووایم، چې د ایرانیانو له اسطوره ایزو خدایانو څخه یو و او د ایراني اند د ځلېدو یو ځرګند او ځلاند انځور ګڼل کیږي، چې په هغه کې د لومړي ځل لپاره د خدای اند او د خدای تصور د انسان په بڼه ځمکې ته راځي او که سم ځیر شئ، ګورئ چې دا هغه بېلګه ده، چې وروسته د هغې له مخې مسیح جوړوي.

دلته اړینه ده، د موضوع په څنډه کې د یوه ټکي یادونه وکړم، چې هیله من یم بې ارزښته ونه ګڼل شي:

د مسیح د اسطورې اهمیت په دې کې دی چې مسیح (البته د مسیحیانو په باور) د خدای زوي ګڼل کیږي - یعنې د الوهیت یوه برخه. دا الوهیت ځمکې ته راځي؛ د خدای یوه برخه له اسمانه ځمکې ته راځي، هغه هم د یو خاورین انسان په بڼه. له انسان سره د انسان لپاره هلې ځلې کوي، له انسان سره او د انسان لپاره درد ګالي او په پای کې د انسان د ژغورنې لپاره ځان قربانوي... موږ له هغه ملنډیز مسیحیت سره کار نه لرو چې پاپانو، کشیشانو او واتیکان سپنلی، خو د مسیح د اسطورې په فلسفي شننې سره دې ښکلې او ښایسته پایلې ته رسېږو، چې انسان او خدای د یو بل لپاره درد ګالي، ربړونه زغمي او بالاخره د یو بل لپاره بلهاري کیږي. داسې یوه اسطوره چې سخته ښایسته، پرتمینه او له مانا ډکه ده.

لنډه دا، چې ځمکې ته د خدای د راښکته کېدو موضوع، په یوه دردمنونکي قالب کې د خدای تجسد چې له غوښې، پوستکي او هډوکي جوړ شوی او اسمان ته د مسیح بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنېدلو موضوعات ، ټول د مهر یا میثره د بېلګې له مخې جوړې شوي دي. د مهر په دود کې او د میترایانو د اعتقاداتو له مخې، میثره وروسته له هغې چې د انسان په بڼه ځمکې ته راځي او د خاورې د بډاینې او د ځمکې د برکتي کولو لپاره غوا قربانوي، بېرته اسمان ته ستنېږي.
دا د مهر په اړه، چې مهرګان هغه ته منسوب دی.
خو مهرګان، په اصل او بنسټ کې د خریفي کال یعنې د مني کال مهمه ورځ او پیل و. دلته بیا ناچاره یم، یو څه حاشیې ته لاړ شم او عرض وکړم، چې زموږ نیکونو د یوه لمریز کال پر ځای، دوه نیمایي کلونه لرل، چې عبارت وو له خریفي یا د مني کال او ربیعي یا د پسرلني کال؛ چې بحث یې ډېر مفصل او زموږ د نن شپې له بحثه بهر دی، خو په ډېره لنډه او ټولیزه توګه ویلی شم چې همدا ظاهراً کوچنی ټکی د هغو معتبرو اسنادو په شمېر کې دی، چې ثابتوي آریایي قومونه د ځمکې د شمال تر ټولو لېرو سیمو څخه، بېلابېلو ټاټوبو او د هغو په ډله کې ایران ته کډه شوي دي، ځکه کال یې په پیل کې په دوو برخو، په دوه میاشتني دوبي او لس میاشتني ژمي وېشل کېده او څنګه چې پوهېږو، دا موضوع قطب ته نږدې سیمو سره تړاو لري. وروسته،کله چې دا قومونه څومره هم په جغرافیایي لحاظ ښکته راغلي، د دوبی موده یې اوږده او د ژمی موده یې لنډه شوې او په کلیزې کې یې سمون راوستی دی، چې بالاخره کال یې تقریباً په دوو شپږ میاشتنیو برخو وېشل شوی، چې پسرلنۍ برخه یې په **نوروز** او د مني برخه یې په **مهرګان** پیلېدله، چې دا دواړه ورځې یې په جشن لمانځلې.
د مهرګان د جشن ورځ د بغیادیش میاشتې، یعنې د بغ یا میثره له میاشتې سره سمون درلوده.

د بغ کلمه په خپله په لرغونې پارسۍ کې د مطلقو خدایانو په مانا وه، چې وروسته یې یوازې میترا یا مهر ته اطلاق کړې ده. بخ هم چې د بغ تصحیف دی، په روسي ژبه کې د خدای مانا لري. په ترڅ کې ستاسو د معلوماتو لپاره مې عرض کړی وی چې د بغیادیش میاشت د شُمس له بابلي میاشتې سره معادله ده، چې هماغه شمس یا لمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی چې د زړې ارمني ژبې معادل یې هم مهرګان دی چې بیا هم د مهرګان یا میثرګانه تصحیف دی، سغدي میاشته یې هم فغکان و، چې بیا فغ هماغه بغ د خدای یا مهر مانا لري او د چین پاچایانو ته یې هم له همدې ریښې څخه فغفور یا بغپور ویل چې مانا یې ده د خدای یا د لمر زوی. او بالاخره زردتشتیانو هم دا میاشت مهر نوموله، چې موږ یې نن هم کاروو.
البته دا په کرونولوژي پورې تړلي ټکي دي چې د ژبپوهنې او توکمپوهنې په شان نورو علومو سره ظاهراً ګډې ریښې پیدا کوي او د یو بل په وسیله تأییدیږي. (د ظاهراً کلمه مې د دې لپاره وکاروله، چې زه په دې علومو کې سوچه بې سواد یم.)
په هر حال، څنګه چې ګورو، مهرګان له دې لیده د ضحاك او فریدون او د کاوه پاڅون او داسې نورو موضوعاتو سره هیڅ تړاو نه لري. د دویم کال د نیمایي برخې هغه جشن و چې د نوروز په اهمیت یې لمانځلو او د مهر میاشتې له شپاړسمې (یا د مهرګان له ورځې) د مهر تر یوویشتمې (یا د رام ورځې) پورې، شپږ ورځې یې دوام کاوه. البته کېدای شي، چې د ضحاك نسکورېدل له همدې ورځې سره برابر شوی وي، خو داسې یو برابرېدل د دې لامل کېدلای نشي، چې د دې جشن وجودي علت بدل کړي. د ساري په توګه، که چېرې ناصرالدین شاه یې د یوې جمعې په ورځ وژلی وي، نو موږ ادعا کولای نشو، چې هره جمعه له دې امله رخصتي کوو، چې ناصرالدین شاه په همدې ورځ وژل شوی دی.
وړاندې مې دې ټکي ته اشاره وکړه، چې مسیحیت د مهرپرستۍ ټول آداب او دودونه کټ مټ تقلید کړي، چې د تعمید غسل او د شرابو او ډوډۍ تقدیس یې یادولی شو. دا هم ورزیاته کړم، چې د یو شمېر کسانو په باور، د دسمبر د پنځه ویشتمې نېټې جشنونه، چې وروسته د مسیح د کالیزي په توګه لمانځل شوي، ریښې یې د مهرګان همدې جشن ته رسېږي. اوس چې د مسیح د میلاد خبره راپورته شوه، نو دا ټکی هم باید په لنډیز سره وولیم، چې په خپله میترایي ایرانیانو د مهرګان ورځ په ورته وخت کې د مشیا او مشیانه د زېږېدنې ورځ ګڼله، چې د سامي اسطورو هماغه آدم او حوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، او دا ټکی په بُندِهِشُن کې(هغه مهم کتاب چې د پخوانیو اعصارو راپاتې دی) هم راغلی دی. په دې اړه نورې ډېرې داسې خبرې شته چې ناچار یم پرې یې ږدم او تېر شم، د بېلګې په توګه دا ټکی چې آیا اصولاً مسیا یا میسا (مسیح او مسیحا) هماغه مشیا دی که نه، او دا څېر نور ټکي.

خو راځئ، چې دوهمې مسئلې، یانې د حضرت ضحاک قضیې ته ورشو:

زما ګرانو دوستانو! زموږ هېواد په رښتیا هم یو جالبه هېواد دی. په دې هېواد کې داسې اندیال سرداران راپورته شوي، چې ډېر حیرانوونکي فکري او ټولنیز غورځنګونه یې هڅولي، ثمر ته یې رسولي او کله یې هم تر بشپړ بریا پورې مخ ته بېولی دي. ډېر انقلابي روڼ اندي زموږ د هېواد د تاریخ په عجیبو پړاونو کې راپورته شوي، چې د هغوی د تاریخي لاسته راوړنو مطالعه هومره لویه ده چې ناباورېدونکې ښکاري.
د ټولو بلوسګرانو له ګډو چال چلندونو څخه یو، د تاریخ تحریفول دی. هغه څه چې په پایله کې په خواشینۍ سره یې نن د تاریخ په نامه لرو، د یو موټي دروغو او بابېزو څخه پرته بل څه نه دي، چې د بېلابېلو پېرونو درباري غوړه مالانو او چاپلوسانو اوبدلي. دا د حقایقو تحریف او د تور سپین او د سپین تور ښودل تر هغه بریده دي، چې کولای شي تر ټولو ښه نیتي کسان هم تېر باسي.
د دې تاریخي تحریفاتو ډېره په زړه پورې بېلګه همدا د فریدون او کاوه او ضحاك پېښه ده.
مخکې له دې چې پر دې موضوع وغږېږم، باید د اسطورې او تاریخ په اړه د یوه ټکي یادونه وکړم: دا ټکی د مطالعې وړ ټکی دی، له بېلګو او شواهدو ډک، خو زه ناچار په بیړه باید ترې تېرېږم او دومره اشاره کووم، چې اسطوره یا میت یو ډول افسانه ده، چې کېدای شي یوازې د هیلو او غوښتنو پر بنسټ د پخوانیو انسانانو د تخیلاتو زېږنده واوسي او کېدای شي په واقعي نړۍ کې د تاریخي حقایقو ملاتړ ولري، یانې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې منطقه او ماشومانه افسانه وي چې منځپانګه یې له یوې تاریخي پېښې سرچینه اخیستې وي او بیا یې د یو ملت په ذهني چاپېریال کې وده کړې او نوې بڼه یې موندلې وي، لکه د ابراهیم بن احمد ساماني د ژوند لنډ تاریخ چې د بودا سیدهارتا له افسانوي ژوندلیك سره ګډ شوی او د ابراهیم بن ادهم په اسطورې بدل شوی دی. په دې صورت کې کولای شو په بېلابېلو سرچینو کې له پلټنې سره دا تاریخي حقایق ومومو، پر هغوې د معرفت رڼا وشیندو او تور له سپین جلا او په منځپانګه یې پوه شو؛ همدا د ضحاك اسطوره بیا هم د دې موضوع یوه روښانه بېلګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم يې ګئومات، خو په غاصب مشهور و

د ايران په لرغونی تاريخ کې د يوه سړي نوم اخيستل شوی، چې ګِئومات نومېده او په غاصب مشهور و.

په دې پوهېږو، چې د کوروش تر مرګه وروسته، زوی يې کبوجيه د سردارانو، درباريانو، روحانينو او اشرافو په هوکړې سره پاچاهۍ ته ورسېد او د مصريانو د لوټلو لپاره يې لښکر وايست، څنګه چې جګړه او نړۍ نيونه، چې لومړی د مغلوبو ملتونو د شتمنۍ د لوټنې او بيا وروسته د کلني باج و خراج سره اړينه کېدله، په هغه وخت کې د لښکرو سردارانو ته، چې يوازې له اشرافې طبقې څخه ټاکل کېدل، يو ډول مثمر توليدي کار ګڼل کېده (البته که وکولای شو لوټ او باج اخيستنې ته «توليدي کار» ووايو!).

پريږدئ يو عمومي حکم صادر کړم او خاطر مو جمع کړم: د وخت ټول زورواکي لېوني وو. ارواپېژندنه دا ټکی په اسانۍ ثابتولی شي. که وغواړم خپل حکم ته پراختيا ورکړم، په دې ډول يې بايد سم کړم: د تاريخ پر ټولو زورواکو له لمړي دمه يو څه کېدل: ټول له پيله شوده ګان وو او په ډېرو کې دا شوده توب د ځنځيري لېونتوب تر لوړ مقامه رسېدو. يانې د شاوخوا کسانو، سرتېرو مرييانو او په ځته نوکرانو هغوې ته هومره غوړه مالي کړی او لکۍ ورته خوځولی او ځيني ځايونه يې ورته څټلي، چې له دوی يې عظيم الشان نابغې، ستر هوښياران او پوه رهبران جوړ کړي، چې ورو ورو خپلو حريفانو ته مشتبه شوي او د بېړاتوب هغې کچې ته رسېدلي، چې د هغه يوه په ذهن کې ناڅاپه داسې ګرځېدلي چې زه د لمر زوی يم، هغه بل ادعا کړې چې زه بنده د خدای زوی يم؛ سکندر ادعا وکړه، چې د هغه مار نطفه دی چې د شپې لخوا يې د مور پر بړستنې خوځېده او نادرشاه، چې د لمړي سره يې د دوو خرو وربشې بېلولای نشوې، خپل پلار يې هېر کړ او مدعي شو، چې د توري زوی، د توري لمسی، د توري کړوسی او د توري کودی دی. د دې تاريخي لېونو تر مينځ يوازې د بېچاره کبوجيه حساب له

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو ښېل دی. دا ښاغلی د هغو ملنګانو په شان و، چې دوړو بادولو ته يې اړتيا نلرله، اړتيا يې نلرله چې شاوخوا کسان يې شونډک ته سره ټوټه ورپوي او يا لکۍ ورته جګه کړي. ځکه زموږ د مشهورې وينا له مخې د بلوغتيا ماده يې د زلميتوب له پيله مستعده وه او بی لکۍ نځېدو. دا شوده (چې اشرافو له همدې کبله پر پلاز کېنولی و، چې واګې يې د دوې په لاس کې وي) مصر ته تر رسېدو او هلته له بريا او بی ساري جنايتونو وروسته په بشپړه توګه ځنځيري شو. د بيهوښۍ، کمزورتيا، ميرګي او جنون حالت يې پيدا کړ. داسې ورځې ته ورسېدو، چې مصريانو د زړه له تله باور پيدا کړ، چې دا ناروغي هغه سزا ده، چې د مصر خدايانو د ده جنايتکارانه کړنو په بدل کې پر ده نازله کړې ده.

کبوجيه د برديا په نامه يو ورور درلود. برديا طبعاً د خپل ورور له جنوني حالت څخه خبر و او پوهېده چې نن يا سبا به د اعليحضرت د جنون پای هرومرو يوه تماشه شي او تاج او پلاز به له لاسه ورکړي. له بلې خوا له هغه ځايه چې د افکارو خاوند و او څو ځله يې ځينې غورځنګونه په لاره اچولي وو، اشراف يې د وينې تږي وو. هغه پوهېده که فرضاً کبوجيه له تخته وپرځول شي، اشراف به په هيڅ بيه پرې نږدي چې دی يې پر ځای کښېني. همدا و چې مخکې شو او د کبوجيه او پوځ په غياب کې پر پلاز کښېناست. کله چې د برديا د پاڅون خبر مصر ته ورسېدو، داريوش او د پوځ نورو مشرانو کبوجيه وواژو او پر ايران يې بريد وکړ، چې د برديا لاس پوځي ځواک ته لنډ کړي.

هغه جعلي او تحريف شوی تاريخ، چې نن ورته لاسرسی لرو، پېښه په دې ډول رانقلوي:

«کبوجيه وړاندې له دې چې مصر ته حرکت وکړي،
خپل يو محرم ته، چې نوم يې پرك ساسْ پِس و، دنده
وسپارله چې په پټه او بې له دې چې څوک خبر شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بردیا ووژني؛ داسې نه چې د هغه په نشتون کې د پاچاهۍ هوا يې پر سر ولګېږي. دا ماموريت تر سره شو، خو قسمت ته ګورئ چې د ګئومات په نامه د زردتشتيانو يو روحاني، چې له مقتول برديا سره يې عجيب ورته والی لاره، له دې رازه خبر شو او له هغه ځايه چې پوهېدو چې پرته له هغه بل څوك د برديا له وژل کېدلو خبر نه دي، نو وېې ويل چې زه برديا يم او پر پلاز کښېناست.»

شته جعلي تاريخ د پېښې پاتې لړۍ په دې ډول تحريفوي:

«کله چې دا خبر په مصر کې د کبوجيه غوږ ته ورسېدو، څه له دې کبله چې يو چا په درواغو ځان برديا نومولی او يا د دې لپاره چې دوکه شوی او برديا يې وژلی نه دی، ډېر په قار شو (او دلته دوه روايتونه شته:) يو دا چې د جنوني قار له امله يې ځانوژنه وکړه، بل دا چې بې له ځنډه يې د آس پر شا ودانګلی چې پر ايران بريد وکړي. د دې ناڅاپه دنګلو له امله، هغه توره يې چې پر ملا پورې تړلې وه، په خېټه يې ننوځي او له ټپه يې مړ شو.»

دا وروستی روايت په بشپړه توګه جعلي دی. د جمشيد د تخت ډېرتوړنه ښکاره کوي، چې ان عادي سرتېرو هم توره بی تېکي پر ملا نه تړله، پاچا خو په خپل ځای پرېږده. په هر حال، د جعل شوي تاريخ له مخې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پرك ساس پس، د بردیا د وژلو راز د پوځ له مشرانو سره شریک کړ. هغوې په بیړه ځانونه ایران ته ورسول او وپوهېدل، چا چې ځان بردیا نومولی دی، د گئوماته په نوم د زردتشتیانو هغه روحاني دی، چې ورور یې د سلطنتي ماڼیو رییس دی. نو له مخکنۍ پرېکړې سره سم یې په ځانگړي ساعت پر ماڼۍ برید وکړ او هغه یې ووژو او له یو بل سره یې وعده وکړ، چې د بلې ورځې په سبا به په یوه ځای کې سره راټول شي او د هر چا آس چې د نورو له آسونو مخکې وشنېدو، هغه دې پاچا شي. د داریوش ناظر له هوښیارۍ کار اخلي او یوه شپه وړاندې په وعده شوي ځای کې د داریوش د آس او د یوې اسپې د معارفې زمینه برابروي. په سباني سهار د داریوش آس دې ځای ته د رسېدلو سره سم د تېرې شپې د خوندورو شېبو په یاد شنېږي او د دغه شهوتناکه څاروي په مټ، پاچاهي(چې بی له شکه الهي ودیعه ده) داریوش ته ورسپارل شوه.»

ښه نو، تاریخ داسې وایي. خو دا تاریخ جعلي دی، په دوکه مارۍ لتاړ او په دروغو ډک دی، د حقیقت ملنډېز تحریف دی. راځئ وگورو چې پېښې شوی حقیقت څه و: لومړی به ووایم چې: څه اړتیا وه ،چې داریوش او ملگري یې کبوجیه ووژني؟
۱. د کبوجیه لېونتوب تر هغه حده رسېدلی و، چې نور نو اړینه وه، چې د ده په اړه اساسي فکر وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. یوازې د کبوجیه په وژلو سره یې کولای شول د بردیا وژنه د هغه په غاړه واچوي او دوې په خپله تورن نشي.
۳. څنگه به چې وگورو د کبوجیه په وژلو سره د بردیا وژنه پرته له ستونزې جوړونې تر سره کېدله.
بله دا چې:
- د بردیا له وژلو وروسته یې ولې په پېښه کې جعلي گئومات جوړ کړ؟
۱. ځکه چې له کبوجیه وروسته د پاچاهۍ حق بی له شکه بردیا ته رسېدو. لومړی دا چې هغوې د بردیا له کړنو او اقداماتو سره سخت مخالف وو او دویم دا چې د بردیا په وژلو سره په پاچاوژنې تورنېدل، چې پایلې یې معلومې وې. له همدې کبله یې بردیا د گئومات په نامه وواژه.
۲. د بردیا ټولنیز نفوذ تر هغه زیات و، چې ولسي پرگنې یې وژل وزغمي.
د پېښې د واقعیت ارزول، په ښه توگه کولای شي دغه ټکي روښانه کړي:
موږ د واقعیت د پوهېدو لپاره، یو معتبر تاریخي سند په لاس کې لرو. دا سند د بیستون ډبرلیکنه ده، چې وروسته د همدې داریوش په فرمان پر ډبرې وتوږول شو. منم، چې د دروغجن حافظه عموماً کمزورې وي، خو څه چې د تاریخ تحریفولو لپاره پر دې ډبرلیکنې توږل شوي، د دې تاریخي دوکه مارۍ څېره بربنډوي.
زه په بیړه د دې ډبرلیکنې له جملو څخه یوازې یوه جمله تاسو ته لولم:

> «ما داریوش، ورشوگانې، کروندې او منقولې شتمنۍ او مرییان بېرته جنگیالیو ته ستانه کړل...ما په پارس او ماد او نورو سیمو کې هغه څه، چې اخیستل شوي وو، بېرته واخیستل.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجب، ښاغلیه داریوشه! دا جنګیالي، چې تا خپلې ډبرلیکنې کې ورته اشاره کړې، د پوځ له هغو مشرانو او سردارانو پرته څوك دي، چې له اشرافې طبقې څخه ټاکل کېدل؟چا له دوی ورشوګانې، کروندې، منقولې شتمنۍ او مرییان اخیستي وو، چې تا بېرته ورستانه کړل؟

اصلي مسئله همدا ده. حقیقت دا دی چې اصلاً د ګئوماته په نامه چا شتون نه لاره، او هغه څوك چې د داریوش او د ده یارانو لخوا ووژل شو، په خپله بردیا و. بردیا د خپل ورور او د توطئه ګرو درباري اشرافو له نشتون څخه ګټه پورته کوي او پر پلاز کښېني او بی له ځنډه د ټولنې د جوړښت په بدلولو پیل کوي، د انقلاب تر کچې بدلونونه. لکه څنګه چې د هرودوت له لیکنې څرګندېږي د خپلې پاچاهۍ په اوو تر اتوو میاشتو کې ډېر زیات ښه کارونه تر سره کوي، داسې چې مړینه یې په ګرده کوچنۍ آسیا کې ملي ناورین ګڼل کېږي او د ده لپاره عمومي ویر اعلانوي. هرودوت د بردیا د کړنو په لړ کې له پوځي اجباري خدمت نه د خلکو معافېدل او د درې کالو د مالیاتو د بخښلو یادونه کوي، خو د بیستون ډبرلیکنه، چې د داریوش په فرمان توږل شوې، ښکاره کوي چې موضوع له دې خبرو لا زیاته مهمه وه:

د بیستون ډبرلیکنه د ورشوګانو او د کرنیزو ځمکو او د منقولو شتمنیو یادونه کوي، چې داریوش بېرته اشرافو او جنګیالیو (یانې د پوځ مشرانو) ته ستانه کړي دي ـ داسې ښکاري چې بردیا د اشرافي کورنیو منقولې او غیر منقولې شتمنۍ مصادره او بزګرانو او کروندګرو ته یې بخښلې وې.

ډبرلیکنه د هغو بردګانو څخه غږېږي، چې داریوش بېرته جنګیالیو ته ستانه کړي ـ داسې ښکاري چې بردیا مرییتوب یا لږ تر لږه مریي وزمه کار په بشپړه توګه ملغی کړی و.

یو روښاندي مورخ په خپلې رسالې کې لیکلي دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«په دې بهیر کې، خبره د شتمنیو او ورشوگانو مصادرې او د معبدونو سیزولو او د مالیاتو بخښلو او د بیگار (برده وزمه کار) له منځه وړلو ته ورسېده (او دا ټول، لږ تر لږه) د هخامنشي ټولنې په اقتصادي او ټولنیزو اړیکو کې د کړکېچ د شتون ښکارندوې دی.»

دیاکونف هم لیکي:

«د گئوماتا(او زما په باور د بردیا)د کار تر ختمېدو وروسته، داریوش له ډېرو پاڅونونو او مخالفتونو سره مخ شو. د دې پاڅونونو موخه د بردیا د وخت د نظامونو بیا راژوندي کول و، چې داریوش ټول لغوه کړي وو. لږ تر لږه درې پاڅونونه په ټوله مانا د ولسي غورځنگونو بڼه ونیوله. دا درې د فرادا پاڅون، فَروَرَتیش فرائورت پاڅون او د پارسي وهیزداته له پاڅون څخه عبارت وو. داریوش د دې پاڅونونو په وړاندې سخت او خونړی چلند وکړ، لکه څنگه چې په بابل کې یې د بېلگې په توگه د غورځنگ درې زره رهبران او مشران یې یو وار په دار وځړول.»

وگورئ په خپله داریوش د فرورتیش د پای په اړه په دروغجنې ډېرلیکنې کې څه وایي:

«هغه یې په ځنځیرونو تړلی ماته راوست. ما په خپل لاس د هغه پوزه او غوږونه پرې کړل او سترگې مې ورته د سر له کاسې راوویستې، هماغه شان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنځیرونو او هتکړیو کې زما په دربار کې وساته او ټولو
جنگیالو هغه ولیدو. له هغې وروسته مې فرمان ورکړ،
چې په اکباتانه کې یې پر نېزې کښېنوي. همدا ډول
هغه کسان، چې د نوموړي پلویان وو، د اکباتانه په
کلا کې په دار وځړول.»

اصولاً دا لېونتاړه غچ اخیستنه او نه باورونکې داړنه، په کافي ډول بربنډونکی ده او د فرورتیش د غورځنگ پراختیا او اهمیت په ښه توگه څرگندوي.
د تاریخ اړول یوه اوږده مخینه لري. د انوشیروان په پېښه ټول پوهېږي او نه یې تکراروم. دې سرېخور حرامي له روحانیونو سره جوړجاړی وکړ، که هغه د وروښو پر ځای پاچاهۍ ته ورسوي، د مزدکیانو ریښې به وچې کړي. په یو قول چا لیکلي، چې یوازې په یوې ورځ کې یې په ټول هېواد کې یو سلو دیرش زره مزدکیان په چل ول سره ونیول او له سر څخه تر ملا پورې یې په نسکور ډول د آهکو په کنده کې ښخ کړل. دې کړنې داسې یوه کرکه رامنځته کړه، چې د رژیم تبلیغاتي ادارې د هغې د نښو نښانو له منځه وړلو لپاره لاس په کار شوې. هڅه یې وکړه چې د شوده گۍ په نندارو، لکه د عدل ځنځیر او داسې نورو سره له دې خونړي دېو څخه د عدل فرشته جوړه کړي، او جوړه یې هم کړه او داسې یې جوړه کړه چې وېې کړای شول تاریخ گواکې د تل لپاره دوکه کړي، لکه څرنگه چې نن کله د انوشیروان نوم اورو، وغواړو که و نه غواړو د عادل کلمه مو چټکه په ذهن کې راځي.

زنده ست نام فرخ نوشیروان به عدل گرچه بسی گذشت که نوشیروان نماند
(ژوندی دی د نوشیروان مبارک نوم په عدل/ که څه هم ډېره موده کېږي چې انوشیروان نور ژوندې نه دی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوارکی سعدي!

دا د داریوش او بردیا پېښه په یاد ولرئ، چې بېرته ورته راستانه شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ضحاك قضيه څه ده؟

اوس وګورو چې د ضحاک قضیه څه ده:
ښاغلی حصوري، زما یو دوست، چې یو ارزښتمن څېړونکی دی، په یوې مقالې کې د ضحاك د اسطورې په اړه لیکي:
جمشید ټولنه په طبقاتو ووېشله: روحاني طبقه، د اشرافو طبقه، د سرتېرو طبقه، د کسبګرو او کروندګرو طبقه او داسې نور. له جمشید وروسته ضحاك واك ته رسېږي او له ضحاك وروسته، فریدون، چې د آهنګر کاوه له پاڅون سره پاچاهۍ ته رسېږي، لومړنی کار چې کوي، د جمشید د پېر طبقاتو ته د ټولنې ستنول دي. د فردوسي په وینا، فریدون همدا چې پاچاهۍ ته رسېږي په ښارونو کې ډنډوره اچوي چې:

سپاهي نبايد كه با پيشه ور   به يك رو جويند هر دو هنر

(پوځي نه ښايي چې له کسبګر سره / په یوه ډول د هنر په لټون شي)

يكي كارورز و دگر گرزدار   سزاوار هر دو پديد است كار

(یو کار کړي او بل ګُرز لري/ د دواړو لپاره وړ کارونه جوړ شوي)

چون اين كار آن جويد آن كار اين   پر آشوب گردد سراسر زمين!

(که دی د هغه او هغه د ده د کار په لټه شي / ټوله ځمکه به له بلوا ډکه شي)

دا راښکاره کوي، چې ضحاك د خپل سلطنت په پېر کې، چې د جمشید او فریدون د پاچاهۍ تر مینځ و، په ټولنه کې یې طبقات له مینځه وړي وو. البته د دوه درې زره کاله وړاندې ټولنې د طبقاتي وېش په اړه، موږ ځېنې معلومات لرو. دا طبقه بندي، نه یوازې د ایران د لرغونې ټولنې ځانګړنه وه، بلکې نوی اوستا، چې متن یې په اختیار کې لرو، د دې طبقو شتون تاییدوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوته ده، چې د ضحاك اسطوره، په کومې بڼې چې موږ ته رارسېدلې، د هغو کسانو د ذهنونو پنځونه ده، چې د طبقاتي نظام له ګټو برخمن و. هغه طبقې چې د ټولنې د هرم قاعده جوړوي، څنګه دا هیله کولی شي، چې په اصطلاح د فریدون په نامه یو تن راشي او دا پرګني بېرته هماغه طبقاتي تروږمو ته ستانه کړي؟ ولې باید د طبقاتي نظام په راستنېدو دا خلک په زړونو کې ګوړې ماتې کړي؟

له دوو حالتونو دباندې نه ده: یا دا، چې د اسطورې پنځوونکی له شتمنې طبقې څخه وو (چې دا ډېر لېرې ښکاري) یا د اسطورې ضبطونکی (څه فردوسي، څه هم د خودای نامګ* مصنف، چې د شاهنامې اخځلیك دی) چل وهلی، هغه اسطوره، چې د بېوزلو طبقو د هیلو ښکارندویه وه، په داسې بڼه یې اړولې، چې په شاهنامه کې یې ګورو او په دې توګه یې د ځان او خپلې طبقې له ګټو په صادقانه توګه دفاع کړې ده.
طبیعي ده د هغه چا په نظر، چې د طبقاتي نظام له ګټو برخمن وي، ضحاك باید وغندل شي او د بدمرغي او له ټولنیزو حقوقو بې برخي کسبګر کاوه انقلابي رسالت باید د بري په درشل کې پای ته ورسېږي او یوازې د آهنګرۍ یو ټوټه څرمن یې د ولسونو د شوده کولو لپاره د پاچا او ولسونو د نه شلېدونکي پیوستون د نښې په توګه د سلطنتي بیرغ بڼه غوره کړي او باید د فریدون، چې پخواني نظام ته د ټولنې ستنوونکی او د طبقاتو د یوځای کېدلو مخ نیونکی و، درناوی او تکریم وشي.
حضرت فردوسي د ضحاك په پاچاهۍ کې د هغه له ټولنیزو اقداماتو یادونه نه کوي او یوازې په دې بسنه کوي، چې مخکې له مخکې یې وغندي او بې له دې چې موضوع ووایي او د خپل زړه خبره وکړي، بیچاره ضحاك سپک سپاندوي؛ دوه مارونه ورته په اوږې زېږوي، چې د آراملو لپاره یې ناچار دی د انسان د سر ماغزه ورباندې وخوري.

---

* خودای نامګ، خدای نامه، چې د «پاچاهانو کتاب» په نامه هم یادېږي، د ساساني عصر یو مهم کتاب دی، چې په کې د بېلابېلو پاچاهانو نومونه او د بېلابېلو پېرونو پېښې د افسانې په بڼه په کې ثبتې شوې دي. فردوسي هم د شاهنامې د لیکلو لپاره د یوې سرچینې په توګه کارولی دی. پښتو.ژ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو تاسې لاړ شئ د دې ملنډو په اړه فردوسي وپوښتئ، چې ولې باید د دې مارانو د خوراك لپاره د انسانانو سرونه غوڅ کړي؟ ولې يې د مړو د سرونو ماغزه نه کارول؟ په هر حال، د ژوندي انسان د ماغزو د پيدا کولو لپاره لومړی باید هغه ووژني، داسې نه ده؟ څه وکړو قلم د غليم په لاس کې دی نو. که تاسې د ضحاك د پاچاهۍ په اړه د شاهنامې په لوستلو بسنه وکړئ، مطلقاً د اصلي قضيې نه څه په لاس نه درځې او يوازې گورئ، چې يو بابا راغلی پر تخت کښېنستلې او پر اوږو يې مارونه دي او ناچاره دی د ځوانانو د سرو ماغزو څخه خپلو مارانو ته خواړه ورکړي، چې دی و نه ځوروي. خلك له دې ربړونې تنگېږي او انقلاب کوي او پلاز يې ړنگوي او پر ځای يې فريدون پر تخت کښېنوي، او د انقلاب اصلي اتل هم يو پښن دی، چې د پښتوب يوه ټوټه څرمن يې د لرگي په سر ټومبلی ده. البته داسې فکر ونکړئ چې فردوسی عليه الرحمه نه پوهېدو، چې د انقلاب کولو لپاره لازمه نه ده چې هرومرو يو شی په لرگي وټومبل شي؛ خو دې يوې ټوټې څرمنې ته دی وروسته، چې باید د لوټمارانو او لوټ شويو د طبقاتي پيوستون په نښه د کاوياني بيرغ په توگه پورته شي، اړتيا لري!

خو کله چې د فريدون د پاچاهۍ برخې ته ورسيدئ، په دې شرط، چې له مطلب نه سرسري تېر نشئ، نو ايله به خبر شئ: لومړی دا چې، د بېچاره ضحاك پر اوږو ماران يوه پلمه وه او هغه څه چې فردوسي له تاسو پټ کړي او په خپل وخت يې غږ نه دی ايستلی، د ضحاک طبقاتي انقلاب دی؛ دويم دا، چې په ډېرې حيرانتيا سره دې پايلې ته رسېږئ چې د ضحاك د پېر اتل پښن يو شوده ببړا او د بېوزلو طبقو گټو ته يو خاين انسان راڅرگندېږي!

دا موضوع يوې خوا ته ږدو چې د ضحاك په وړاندې د خلکو پاڅون عملاً د اشرافي ټولنې له قيد او بند څخه د آزاد شويو ولسونو د خپلو گټو پر ضد پاڅون دی او په حقيقت کې هغه کودتا ده، چې ځپل شويو اشرافو د هغو لومپنانو او اوباشانو په لمسونې سره د ضحاك په وړاندې په لاره واچاوله، چې زور يې ضحاک خاوری کړی و. پوښتنه دا ده، چې د پاڅون له بريا وروسته ولې پاچاهي فريدون ته سپارل کېږي؟ يوازې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لپاره چې: فريدون له سلطنتي کورنۍ څخه دی او د فردوسي په وينا شاهنشاهي پرتم لري، يعنې په رګونو کې يې سلطنتي وينه بهېږي! (چې دا بنده مطلقاً د دې ډول وينې له کيمياوي فورمول څخه اطلاع نلري)!
دا په اصطلاح شاهنشاهي برم هغه موضوع ده، چې فردوسي ورباندې تل ټينګار کوي. په دې باور د هغه تعصب، چې عادي خلك د ټولنې د رهبرۍ مقام ته د رسېدلو وړ نه دي، شايد د انوشيروان په داستان کې په ښه توګه څرګند شوی وي:
قباد له اصفهان څخه د تېرېدلو پرمهال، يوه شپه د يوه بزګر له لور سره تېروي او کلونه وروسته خبرېږي چې له شاهنشاه سره د يوې شپې لپاره بيده شوې ښځې ورته يو زرين اوربله زوی زېږولی، چې وروسته انوشيروان نومول کېږي او پاچاهۍ ته رسېږي.
داسې چېرې کېداې شي؟! مګر شوني ده چې يو جمجاهي* پاچا له يوې طلاقۍ څخه چې د پاچاهي وينه په رګونو کې نلري او له طبقاتي پلوه يوه بقاله ده، نرۍ ته راغلی وي؟! همدا دی چې واردمخه په يو ډول د انجلۍ توکم تر څېړنې لاندې نيول کېږي او بې له ځنډه کشفېږي چې نه، کومه اندېښنه نشته، انجلۍ د جمشيد له وينې او ختمې ده او د پاچاهانو وينه په رګونو کې لري!
د فردوسي د شاهنامې په ټولو تاجدارانو کې، ضحاك يوازينې کس دی چې داسې ويلی نشي:

منم شاه با فره ی ایزدي   **همم شهرياري، همم موبدي**

(زه يم د خدايي پرتم لرونکی پاچا / هوډ مې پاچاهي، هوډ مې موبدي**)

---

*جم: د جمشيد مخفف، چې د شاهنامې د داستانونو له مخې د پيشدادي څلورم پاچا و. لوی پاچا ورته هم ويل کېږي. جمجماه: لوی او د درناوۍ وړ پاچا
** موبد: د مغان مشر، له مغان لوړه طبقه او د زرتشتيانو روحاني مشر. پښتو.ژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا په خپله ثابتوي، چې ضحاك د پاچاهۍ او ان د درباري اشرافو له کورنۍ څخه نه دی، بلکې د ولسي پرګنو له مینځه راپورته شوی.
ښاغلی حصوري په دقیقه توګه دې ټکي ته اشاره کوي:

«له هغه ځایه چې دا پېر په ټولیزه توګه د هغو الهي اړخونو څخه جلا دی، چې نورو پېرونو ته یې ورکړی، نو باید ومنو چې یو انساني پېر دی... ضحاك د اسطورې د پنځوونکې په نظر دومره ناپاکه راڅرګند شوی، چې ان د آژی دهاك (یا ښامار) ایراني لقب او بیوراسب ایراني نوم ته یې هم پام نه دی کړی او یوځلي یې غیرایراني او په ځانګړې توګه عرب ګڼلی او په خپل ګمان یې دا رټه د ایرانیانو له لمن څخه پرېمینځلې، چې خدای مه کړه یو ایرانی هم د طبقاتي نظام په شان یو سپېڅلی امر په وړاندې راپاڅېږي!»

کله چې په تاریخ کې د ضحاك د اسطورې پل ونیسو، دې حقیقت ته رسېږو چې د فردوسي ضحاك کټ مټ هماغه غاصب ګئومات دی، چې داریوش له بردیا جوړ کړی و. که تاسو د ضحاک په اړه هغه څه ته، چې ابوریحان بیروني لیکلي، پام وکړئ، نو د بیستون د ډبرلیکنې له مطالبو سره به د ده مطالبو ورته والي ته هک پک شئ. د ابوریحان د متن یو خورا ډېر مهم ټکی د ضحاك په پېر کې «په مېږه توب کې د ګډون» اصطلاح ده او دا دقیقاً هماغه شرمناك تور دی، چې پر مزدک بامدادن یې هم لګولی دی. د مزدکي او ضحاکي معتقداتو نژدېوالي ته پام وکړئ! مزدك له اړتیا څخه زیات هر ډول خصوصي مالکیت رداوه او اشتراکي مالکیت ته یې تبلیغ کاوه. څنګه چې، د اشرافو لپاره ښځې د خصوصي شتمنۍ برخه وه نه د انساني ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمایي برخه. نو د همدې لپاره یې په ډېر حرامیتوب سره د مزدك حکم ته عمومیت ورکړ او هغه یې تورن کړ چې مېرمنې یې ټولو نارینوو ته په اشتراکي ډول غوښتې دي. « په مېږه توب کې ګډون»، چې بیروني ضحاك ته ټړاو ورکړی، هماغه شرمناک تور دی چې وروسته د مزدك په آئین پسې هم وتړل شو، ځکه «کدخدایی» چې د زوم او خاوند په مانا ده متضاده کلمه یې «کدبانو» (مېرمن) ده. اوس نو دا پرېږدئ چې بیروني د هغه پېر په اړه تاریخي څرګندونې کوي، چې یوه اسطوره ده او لزوماً تاریخي پېښه نه ده!

ښاغلی حصوري خپله مقاله په دې جملې غزوي:

> «د ضحاك د حقوقو لاسته راوړل، چې د خلکو د ګټو د ساتلو په ګناه یې ورته پر اوږو ماران کښېنولي او جادوګر یې ګڼلی، موږ نباید د جمشید د داستان له ادامې څخه ودروي: ګورو، چې فریدون یوځل بیا د ایران د پخوانیو پاچاهانو زوړ قالب مومي او د ضحاك څپانده پېر له مینځه وړي او ټولنه بېرته په هغه لور بیایي، چې جمشید بېوله.»

دوستانو ګورئ، چې د افسانوي ضحاك یا د تاریخي بردیا حکومت موږ په ناسمه او په تېروتنې سره د فردي زورواکۍ، ظلم، بلوس او د استبدادي واکمنتیا مظهر ګڼلی دی. په بله وینا خپل یوازینی لرغونی شخصیت مو، چې کارنامې یې د بیستون د ډبرلیکنې په شهادت او ان د شهنامې د مدارکو پر بنسټ له ولسی کړنو بډایې دي، د فردوسي هغو غرضناکو تبلیغاتو پر بنسټ، چې د خپلو طبقاتي ګټو او شخصي باورونو له مخې یې کړي، په ډېره ناوړه توګه ککړوو او بیا کاوه د ولسي انقلاب مظهر ګڼو، په داسې حال کې چې کاوه په نهایت کې له ولسي ضد عنصر پرته بل څه نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول د یوه نازل شوې آیت په توګه د فردوسي د ویناوو بشپړه منل، چې د ناچارۍ له مخې یې کړي، زموږ د بې دقتۍ ګناه ده، نه د هغه ګناه، چې خپلې طبقاتي ګټې یا باورونه یې په پام کې نیولي دي.
په دریمې نړۍ کې د رژیمونو سیاست ارتجاعي او استثماري دی. هر رژیم له خپلو تبلیغاتي وسیلو سره له یوې خوا یوازې هغه څه چې خپله یې غواړي او یا ورته ګټور دي، تبلیغوي او له بلې خوا په سانسور او تراره سره د هغه اند او فکر د خپرولو مخه نیسي، چې له خپل ګټندویه سیاست سره یې په تضاد کې ووینې. ګورئ، چې تر اوسه پورې هیڅ څېړونکي تاسو ته نه دي ویلي چې د فرودسي شاهنامه، که د هغه په وخت کې، له اوس څخه نژدې زر کاله پخوا، د عرب ځپلي، خلیفه ځپلي او د ترکانو سلجوقي ځپلي ایران د خلاصون لپاره مبارزه هڅوله، نن باید په پوهې ورسره چلند وشي، نه په ترږلو سترګو. د پخواني رژیم تبلیغاتي بنسټونو شاهنامه «د ایران ملي حماسې» په توګه نوموله، حال دا چې د ایران د ملت څرک په کې نه لګېږي او که چېرې هم وي، نو د وطن او ملت مفاهیم په ټولو ځایونو کې د پاچا په کلمه کې بیانوي. ښه، که داسې نه وای، نو په ایران کې د راډیو د جوړېدلو له پیله به یې هر سهار د لوبغالي د ډولکي په دربولو سره یې د خلکو په اعصابو کې نه ننیستلې. نن ورځې شاهنشاهي برم څه مانا لري؟ او بیا موږ ته یې څه، چې فردوسي له مطلقه سلطنت پرته بل سیاسي نظام نشوای پېژندلی ؟
که په ایران کې مو لټه کړې وای، چې یو کتاب، یوه مقاله او یا یوه رساله تألیف کړئ او په هغې کې مو لیکلې وای، چې په شاهنامه کې یوازینی کس چې شاهنشاهي برم نه لري او د ولسي پرګنو له مینځه راپورته شوی، ضحاک دی؛ او دې سړي په دغه یا هغه دلیل ټولنیز محدودیتونه له منځه وړل او په ژورو ټولنیزو سمونونو یې لاس پورې کړی، نو حکومت یې د فردوسي د نظر په خلاف د انصاف او پوهې حکومت و او که لیکلی مو وای، چې د کاوه په نامه یو تن د ضحاک پر ضد قیام وکړ او د جمشید د وینې او خټې یو تن یې د هغه پر ځای کښېناوو او هغه څه چې د کاوه د پاڅون په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعبیریږي، په واقعیت کې زاړه استثماري بهیر ته د ټولنې بېرته ستنولو یوه انقلابي ضد کودتا وه؛ نو که چېرې سر یې درته تر وزرې لاندې کړی نه وای، لږ تر لږه یې ستاسې د ځېړنو پایلې ته د خپرولو اجازه نه ورکوله او که په یو ډول دا څېړنې خپرې شوې وای، نو په زرگونو وسیلو یې ځپلئ. لکه څرنگه چې له حافظ څخه زما د اخځون په اړه د رژیم د کلتوري برخې پشمینه ښکرو استادانو په پوره شوده توب رایه صادره کړه، چې ما باید محاکمې ته وکاږي، وروسته چې اوضاع بدله شوه، نو ببخي یې د خپرېدو مخه ورته ونیوله.

ښه، حقیقتونه او واقعیات شتون لري او هلته دي: په شاهنامه کې، د بیستون په ډبرلیکنه کې، د حافظ په دیوان کې، په هغو کتابونو کې چې لوستل یې کفر او الحاد گڼل شوی، په هغه فلم کې چې سانسور یې د کتلو اجازه نه ورکوي او په ټولو هغو شیانو کې چې دولتونه او سانسور یې د اخلاق په نوم، د بدې زده کړې په نوم، د فکر ویجاړولو څخه د مخنیوي په نوم او په زرگونو نورو نومونو او پلمو هڅه کوي، چې له هغوې سره د ولسي پرگنو د مخامخ کېدو مخنیوی وکړي. د نړۍ په هر گوټ کې، چې هر واکمن رژیم یو څه د نه خپرېدو وړ وشمېرل، زه ځان ته حق ورکوم، چې فکر وکړم، د هغه ژریم په کار کې یو چل شته او غواړي له ما نه یو څه پټ کړي.

ځینې نظامونه د سانسور پلی کېدل له دې وینا سره توجیه کوي: «موږ نه پرېږدو چې میکروب مو بدن ته راننوځي او زموږ او د خلکو فکري روغتیا خرابه کړي.» هغوی په خپله هم پوهېږي چې چټیات وایي. د ټولنې فکري روغتیا یوازې د مخالفو اندونو له مخامخ کېدو سره خوندي پاتی کیږي. ته یوازې هغه وخت پوهېدلی شې، چې سم فکر کوئ چې زه ستا منطق په خپل ناسم اند سره ولسوم. زه یوازې هغه وخت کولای شم خپل نیمگړې فکر اصلاح کړم، چې ته د خبرو اجازه ولرې. اپلتې پېرودونکې نه لري، خو ته چې زما خولې ته برغولی اچوې زما د اند له سموالي، زما د اند له اغېزې وېرېږې، خلك دې غولولې او نه غواړې چې دوکه دې بربنډه شي. که ته واقعاً د ټولنې د فکري روغتیا په اړه اندیښمن یې، نو ولې یې د آزاده فکر کولو مخه نیسې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولنې فکري روغتيا د خرافاتو او جاهليت پر ضد په همدې واکسيناسيون کې نغښتې ده، چې عوارض يې سملاسي د تعصب له لومړنۍ تبې سره ښکاره کېږي. د عقل روغتيا لپاره يوازې د فکر آزادي اړينه ده. هغوې چې د فکر او تعقل له غوړېدو څخه زيانمن کېږي د روښاندو فکرونو مخې ته ديوال دروي او هڅه کوي چې ولسي پرګنې د هرې بحث پارونکي خبرې پر ځای د هغوی قالب شوي غولونکي احکام ومني او خپل اندونه د همدې قالبي احکامو پر بنسټ، چې ورته ګټور ښودل شوي دي، برابر کړي. هغه پرګنو چې په دې توګه خپل پنځونکی فکري ځواك له لاسه ورکړی وي، د حقيقتونو موندلو او د خپل ټولنيز ځواك د پېژندلو او د شعور موندلو او ان خپلو انساني حقوقو ته د پاملرنې لپاره د خپلې ټولنې د انديالو فکري فعاليت ته اړتيا لري؛ ځکه د هغه حقيقت موندل، چې د دوکې او چل په تلونو کې ښخ شوی وي، عاشقانه رياضت غواړي او بايد په پرېکنده توګه په آزادانۍ او د جاهلانه تعصب پرته يې ملاتړ وشي، چې دا به هم په ناچارۍ سره په داسې ډول شرايطو کې د اخته پرګنو ځانګړتيا نه وي. دا د ضحاک يا برديا پېښه د دې آر د ښودلو لپاره يوه بېلګه وه، چې حقيقت څومره زيانمن کيدونکی دی او په ورته وخت کې د حقيقت له څېرې څخه د دوکه مارۍ د دوړو لېرې کول څومره ستونزمن کار دی. کېدای شي په همدې تالار کې داسې کسان وي چې دومره د فردوسي په اړه تعصب ولري چې د دې خبرو له امله ما له ګوګل څخه ونيسي او ژبه مې له تالو راوباسي؛ يوازې د دې لپاره چې زرکلن درواغ نن د هغوی د باورونو يوه برخه ګرځېدلې او له هغو څخه لاس په سر کېدل ورته ناشوني دي.

زموږ پخوانيو ويلي «لمر په دوو ګوتو نه پټېږي او حقيقت به بالاخره يوه ورځ ووېل شي» دا حکم شايد يو وخت د منښت وړ و او قبولېدو، خو زموږ په پېر کې چې کوچنۍ تېروتنه په لوی ناورين بدلېدلای شي، نو په هيڅ ډول د دې موکه نشته چې لاس تر زنې کښېنو او د صبر لار غوره کړو، چې يوه ورځ نه يوه ورځ به حقيقت پر موږ مهربانه شي او د خپلو وروځو کومه څنډه به موږ ته راښکاره کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هر یو چې دلته نن سره ناست یو، باید ځان د داسې منطقي تفکر په منځپانګې سمبال کړو، چې حقیقت بوې کړای شي او بې له ځنډه یې پټنځای ومومو.

موږ په داسې یو پېر کې ژوند کوو، چې نړۍ په بې شمېره پنډغالو وېشل شوې ده.په هر پنډغالي کې یې یو بُت پورته کړی او هر پنډغالی یې د یو بُت عبادت ته اړ کړې. دوستانو هیله من یم چې نه ځان ناګاره واچوئ، نه زما خبرې پرته له هغه څه چې دي، بل ډول تفسیر او تعبیر کړئ. زما اشاره مطلقاً د کَمْکیو ځوانانو بت جوړولو او بت پاللو ته نه ده، چې مثلاً چرتکی مایکل جکسن یا حرفه اي ډبېدونکی محمد علي کلی ورته د خدای بڼه مومي. زما اشاره د شخصیت د کېش لاماشومانه، لا غمجنوونکی او لا زیاته شرمونکی ناروغۍ ته ده، چې موږ ډېري ورباندې اخته یو؛ موږ چې زیاتې ادعاوې هم لرو، لګن لګن خبرې کوو، او مثلاً ځانونه په داسې لوړو افکارو او اندونو سمبال ګڼو، چې د مریي توب له جغ څخه د بشریت ژغورونکي دي. هو، سیده نښه ولم او د شخصیت کېش یادوم. همدا د نوي عصر شرمناکه بتپالنه یادوم، چې موږ ټول ورباندې اخته یو او د بېلتون په ټکی بدل شوی او د ښو نیتونو د یوې ټولګې د شیندلو لامل دی، چې هر یو په خپلو لاسونو له ځان چاپېر د تعصب دیوالونه جګوو او ځانونه په کې بندیوانوو. انسان د بشریت مخورو ته درناوی کوي او د هغوی د افکارو له ډېوې څخه رڼا اخلي، خو څنګه چې له خپلو ځمکنیو او ټولنیزو نومیالیو څېرو څخه د عبادت وړ اسماني بتونه جوړوي، نه یوازې دا چې هغه نومیالي کس ته سپکاوی کوي، بلکې د همدې نومیالي کس د نیت پر خلاف، د دې پوه ښوونکي د تعالیمو پر خلاف، چې غوښتل یې دی د تعصب او ناپوهۍ له کندې څخه رابهر کړي، یو ځل بیا د تړږمۍ، ناپوهۍ، ابتذال او جاهلانه تعصب کندې ته ورغورځوي. شخصیت پرستي هرومرو له ځان سره لنډاکه تعصب او دګماتیك قضاوت رامنځته کوي او په خواشینۍ سره دا هغه وېرووونکې ناروغي ده، چې ورباندې اخته شوی کس په خپل لاس خپلې ریښې په تخځ وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو پوهندپاله او فرهنګیال ولې باید د خپلو افکارو او باورونو په اړه تعصب ولري؟ تعصب لرل د یوه ناپوه، بې عقله او بې کلتوره انسان کار دی: د یو څه په اړه، چې په منطقي ډول فکر کولای نشي، نو د یوه بشپړه له وړاندې جوړ شوي باور په توګه یې مني او په اړه یې هم تعصب ښکاره کوي. یو لرګی ورته ښکاره کړئ او ورته ووایئ چې ته دې لرګي پیدا کړی یې، په ورځ کې درې ځله باید شاوخوا یې ترپکې ووهې او هر ځل دیارلس کرته ووایئ چې زه شړومبې یم. بیا نو ګوره! څه ځو کاله وروسته بېرته راشه او ورته ووایه کور دې وران شه! دا دانګونه او ټوپونه چې وهی او دا اَوْتې بَوتې چې د عبادت په نوم یې شاربې، کومه مانا نه لري! ـ پوهېږئ څه کېږي؟ـ د هماغې لرګي لاندې دې ځملوي، چې عبادت یې کوي او د یو حربي کافر په توګه سر درته له یو غوږ څخه تر بل غوږه پورې څېروي! دې ته تعصب وایي. اوس نو مهرباني وکړئ او دې شرمېدلي بنده ته ووایئ، چې ولې د هغې ښاغلي تعصب یو جاهلانه کار دی، خو زموږ تعصب، چې ځانونه د درایت خاوندان ګڼو، عاقلانه دی؟

د رژیمونو تبلیغات هم کټ مټ د ولس له همدې تعصب کوونکي خاصیت څخه ګټه اخلي پورته کووي. لږ تر لږه زموږ د ایرانیانو په مینځ کې دا تعصب ښودنه ډېره محسوسه ده.

که د تصوف له لوی غورځنګ څخه سترګې پټې کړو او د بډاینې او اغېزې لاملونه یې مستثنا وګڼو، یو دوه نیم زره کلن دودیزه تراره، چې د زیاتو دودیزو دلایلو له امله د ایران په نامه ټاټوبی باندې تپل شوی، زموږ د هېواد اندیال - چې د قضا له مخې بې شمېره هم هومره کمه نه وه - هېڅکله نه دي توانېدلي چې د اندونو او ګروهو پاکي او ناپاکي، وړتیا او ناوړتیا او سموالی او ناسموالی، څرنګه اړینه ده له ټولنې سره شریک کړي. کله چې ولس غافل، ناپوه او بې سواده پاتې شي او جاهلانه تعصب یې رونډ کړي، اند او فرهنګ هم له خوځښت او یون څخه پاتې کیږي او په خپل لاک کې محبوسیږي او په پایله کې حرفه اي تبلیغیان کولای شي هر اند د عامه تعصب پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټ د منلو وړ وګرځوي. کله چې د شاه صفي په څېر سړی خور او ظالم انسان ته د ظل الله لقب ورکړل شي، هغه سړی چې ټول فکر او ذکر یې الله دی، څه وکړي؟

بېلګه درکوم:

یو له هغو پرتمینو مبارزاتو څخه، چې په هغې کې یو ملت توانېدلی خپل ټول فرهنګ رامیدان ته کړي او د هغه په ملاتړ د نیواکګرو شونډک پر خاورو ومښي، په ایران کې د تصوف غورځنګ دی.

په دې ټول پوهېږو چې ایرانیان د هغه شین بڼ دروازې وغولول، چې عربانو ورته د مساوات او عدل او انصاف په شعارونو ښودلی و. د ایران ټولنیزو کړکېچونو دغه غولېدنه لا هم وپاروله، تر دې پورې چې ویلی شوو له هېواد څخه کومه دفاع ونشوه او د یرغلګرو پر مخ دروازې د دننه خوا پرانیستل شوې. خو ایران ته په ننوتلو سره عربانو خپل شعارونه هېر کړل او داسې چلند یې له ایرانیانو سره پیل کړ چې په واقعیت کې د فاتح او مغلوب او د ارباب او مریي چلند و. د صحرایي عرب* دا چلند تر هغه ځایه ورسېدو، چې کله به عرب پلی و، یوه ایراني حق نه درلود چې پر خره سپور پاتې شي. بې شرمي یې تر هغه ځایه ورسېده، چې ویل یې که چېرې سپی، خنزیر او ایراني د جومات له مخې تېر شي، د عرب لمونځ باطل دی!

بې فرهنګه صحرایي عرب، هغه ملت ته، چې پیاوړی فرهنګ یې درلوده او له خپلو هنري مظاهرو سره یې کلکه لېوالتیا درلوده، وویل، چې موسیقي حرامه ده، شعر مکروه دی، نڅا ګناه ده، تجسمي هنرونه(انځورګري، ډبرتوږنه، مجسمه توږنه او څېره

---

* د عرب ملت په اړه د احمدشاملو دا ډول دریځ په خپله د تعصب یوه بېلګه ده. شاملو په ټولیزه توګه، بی له دې چې عرب نیواکګر له عربي ملت څخه جلا کړي، ټولو عربو ته صحرایي، دښتي او بی کلتوره وایي. شاملو په دې ښه پوهېدو چې عربي ادبیات او ان کلیمې د فارسي شعر او ژبې په بډاینې کې څومره رول درلودلی دی.د دې ترڅنګ هغه د سیمې نومیالي او اسطورې یوازې ایران پورې محدودوي، چې دا په خپله نه یوازې په یو ډول د اسطورو د تاریخ تحریفول دي، بلکې د ناسیونالیستي تعصب یوه ښه هم ده. پښتو.ژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توږنه مطلق کفر دي. ایرانیان له خپل ټول فرهنګ سره راپاڅېدل او د دې تحریم په وړاندې ودرېدل او جګړې ته یې ورغلل او د هماغه دین پر بنسټ یې، چې د هر ډول فرهنګ او هنر او ذوق ځلېدل یې په ناورینه توګه منع کړی وو، د تصوف غورځنګ رامنځته کړ او تر ټولو مینه ناکه ځمکنی شعر او موسیقي او نڅا یې د قول او سماع په قالب کې خانقاهو ته یووړه، ډېره ښایسته معماري یې د اسلامي معمارۍ په توګه وړاندې کړه او د دې جومات او د هغه زیارت په سر یې داسې ګنبدونه جوړ کړل چې په کې رنګ د کنګل شوې موسیقۍ او طرحونه او انځورونه یې په حقیقت کې د نڅا د ممنوعه او ځپل شوې ګرومې ښکارندویه ده. دې غورځنګ نه یوازې دا چې ایرانی فرهنګ یې وژغوره، بلکې د ایرانیانو ټول ملي او عربي ضد احساسات یې هم د سمبولیکو عنصرونو او بڼو په توګه د یوې کنایې په ډول د اسلامي هنر په خورجین پورې ونښلول. د اسلامي هنرونو انځورونه له دې پلوه په رښتیا هم د مطالعې وړ دي: د بېلګې په توګه د جقه په نامه د یوه بوټي طرحه هماغه د سبر ونه ده. هغه ونه، چې د زرتشت له دین څخه سرچینه اخلي او ایرانیانو ته یوه مقدسه ونه وه، او د تلپاتې او ابدي زرغونتیا نښه، چې بې له شکه د هغې کتارونه مو د جمشید د تخت په کیندنې کې لیدلې دي. د اسلیمي د مشهورې طرحې قوسونه او دایرې هم که له ما وپوښتئ هماغه انار، زرتشتي مقدسه میوه ده، چې سټایلیزه شوی او ګل یې د اور لمبو ته پاتې کیږي، چې اتشکدې یاد ته راوړي او سر یې هم کیاني تاج ته ورته والی لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریږدئ چې یو تریخ حقیقت درته ووایم

دا پېچلی سیستم، چې زموږ ماغزه دي که څه «زده نه کړي»،که«زده يې نه کړي او تمرين يې نکړي»، په دوو پيسو هم نه ارزي. که انسان له لېوانو سره په يوه ځنګل کې لوی شي، نه يې ماغزه ورسره مرسته کولای شي او نه خپل ناطق ځواك کشفولی شي. د نړۍ له نورو هېوادونو سره څه کار نه لرم، خو زموږ په خپل ايران کې ولسي پرګنو د خپل تاريخ په اوږدو کې د تعقل شونتيا، د تفکر شونتيا، د هغه شي د کارولو شونتيا، چې ماغزه ورته وايي، نه لرله. البته دا چې د يوه ولس په تاريخ کې د خوارزمي او خيام او حافظ او بيروني او ابن سينا په شان نوابغ راڅرګندېږي، بله مسئله ده. لمړی دا چې خوارزمي او خيام او د دوې په څېر کسانو نشو کولای ټولنيز انقلاب طرح کړي او يا يې پر مخ بوزي او پوهه يې هم داسې څه نه وو، چې د ولس په کار راشي، او همداسې ښه وه! کله چې د حافظ په شان يوه لويه هستي، چې زما په اند په ټولو مهالونو کې د ټولو ژبو او د ټولو شاعرانو سرتاج دی، د ولس لاس ته ورغی، برخليک به يې، پرته له دې چې په ديوان يې فال وګوري، څه کېدای شوای ؟

زه نه وايم چې د ملت پرګني مو قاصر يا مقصر دي، خو تاريخ مو ښودلی چې دا ولس تاريخي حافظه نه لري، ډله ايزه حافظه نه لري، هيڅکله يې له خپلو ټولنيزو عيني تجربو څخه څه زده کړي نه دي او هيڅکله يې ورڅخه ګټه اخيستې نه ده او په پايله کې هر چېرې چې چاړه يې هډوکې ته رسېدلی، په ځنګ اوښتی، له يوه ابتذال څخه بل ابتذال ته او د خپلې غولېدنې لپاره يې دا عرضي حرکت يې پرمختګ ګڼلی. زه د انقلاب کارپوه نه يم، خو هيڅکله له خپلسري انقلاب څخه مې تمه درلودلی نه ده. خپلسری انقلاب هغه بې قوماندانه پوځ ته ورته دی، چې ډېر د ماتې او دښمن ته د نيواک د موکې ورکولو په درد لګېږي، نه د دښمن د ماتې او نابودۍ لپاره. کوم ولس چې تاريخي حافظه نلري، انقلاب يې که هرڅومره له مقطعي پلوه «پرتمين» توصيف شي، پايله بې هغه څه ده چې وويل شول، يعنې پايله يې ارتجاعي ده، يعنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوښتګرانه کړنه به تر سره نکړي. ولس د زرتشتي مُغانو او روحانيانو د بلوسګرۍ په وړاندې، چې دوی يې په کرغيړنه ډول ربړول، د عربانو دوکه خوري او دروازې يې پر مخ پرانيزي. دوه سوه کاله وروسته، کله چې د عربانو له فشار څخه پوزې ته راځي او د تصوف غورځنګ رامنځته کوي، بيا يې غوا کونجاړه په خوب کېويني او هغه زرتشتي عناصر يې چې په ډېر تاوتريخوالی سره لېرې اچولي دي رامخې ته کوي او د عربانو د ځورولو لپاره له کياني تاج سره د انار د ګل له ورته والي څخه د اسليمي طرحه پنځوي؛ هنر يې مخ په وړاندې ځي، خو ټولنه عملاً شاته درومي. شاه اسماعيل د سياسي لاملونو له کلبه لاس په کار کيږي، چې مملکت شيعه کړي(که داسې وانګېرو چې دا کار له سياسي پلوه ډېر ښه و، ځکه چې هېواد له پاشلو ژغوري) خو دا کار په ډېره لوېه بيه تماميږي: په ايران کې د پوهې، هنر او فرهنګ د لاسه ورکولو په بيه او همدا ډول د هغو نژدې نيم ميليونو انسانانو د مړينې په بيه، چې چمتو نه دي له سُنيتوب څخه لاس په سر شي او بل مذهب ومني او په خپل اذان کې علي ولي الله ووايي. خو همدا ولس چې د تورې له ويرې شيعه ګان شول يا يې په شيعه توب تظاهر وکړ، څو موده وروسته په بشپړه توګه دا موضوع هېروي او د تاريخي حافظې ځای يې داسې تعصب نيسي، چې بيا راشه او ننداره يې وکړه! ان دا مني که پينځه سنيان ووژني سيده جنت ته ځي. خپل پاچا، چې په ورته وخت کې مذهبي رياست هم لري او پر ځان يې د علي د درشل د سپي لقب ايښی، د ګردو مرشد بولي او په رکاب کې يې د دين د لوړولو لپاره توره وهي او نړۍ نيسي، په داسې حال کې چې د ګردو مرشد شپې او ورځې د شرابو په څښلو تېرېږي او د بل هېواد د پاچا د شرعي ښځې لاسته راوړلو لپاره هېواد يې تالا والا کوي!

خپلې موضوع ته راستانه شوو:

لنډه دا چې انځورګرۍ، نڅا او موسيقۍ او شعر يوځای شول او کټ مټ د اسلامي مرکزونو له زړونو، د خانقاه ګانو له مينځه په خوځښت راغلل او د دې په ښکلا سمبال فرهنګ کوکاره ان ظاهراً د مسلمانو خلفاو په ماڼيو کې هم انګازې جوړې کړې. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځايه پورې د مقاومت او مبارزې مشرې د ازاد اندو او متفکرينو په لاس کې وه او د خلفاو د دربار د کلکې او سختې صوفي وژنې او د سرغړونکو صوفيانو له محوه کولو سره سره، تصوف تر هغه ځايه اغېزه وکړه، چې خانقاوې عملاً د مذهب په اصلي مرکزونو بدلې شوې.

له بده مرغه د وخت د کموالي له امله نشم کولای روښانه کړم، چې عربي اسلام څه و او هغه اسلام چې ايراني تصوف ورڅخه جوړ کړ، څه ډول و؛ خو کولای شم يو لنډ ټکی د صوفيه مشرانو د يوه مشر له باورونو څخه رانکل کړم، چې موټی د خروار بېلګه ده:

> «صوفيان په خانقاه کې سره راټول شوي وو، چې بهر د اذان غږ پورته شو: «الله اکبر» (خدای لوی دی). يو شيخ سر وخوځاوه او ويې ويل: و اَنَا اکبرٌ مِنهٌ (زه تر خدای لوی يم!)».

د تصوف کار کوم ځای ته ورسېده؟ هېڅ! وروسته له هغې چې تصوف خپل ټولنيز سياسي رول تر سره کړ، د ايران پاچاهانو هغه له فرهنګي او ملي منځپانګې څخه تش او د لټی او مفتخورۍ او درويش مسلکۍ په بنه يې واړاوه او ورڅخه يې يو خوشې شی جوړ کړ چې دوی وکړای شي بې له مزاحمته د عربو خلفاوو د دربار په نوکرۍ او مزدورۍ وویاړي او د هېوادپالو او خپلواک پلوو وينه تويه کړي.

البته دا نخوړ او لنډه طرحه وه، چې وړاندې مې کړه او کېدای شي ځيني اخځونه مې ناسم وي. دا طرحه مې د دې لپاره وړکړه چې ښکاره کړم، هغه ستر غورځنګ څه و او څه ترې جوړ شول. خو وروسته چې مغرضو مزد قلمه مورخانو د ورځې د سياست د اړتياوو له مخې وويل چې تصوف د هماغه پيله له مفتخورۍ او درويزګرۍ او درويش مسلکۍ پرته بل څه نه و، موږ هم دا حکم د يوې نازل شوې وحې په توګه ومانه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا ویلي، چې قاتل، دوکه مار او اپورتونیست انوشیروان د عدل او انصاف ننبه ده، موږ دا حکم هم د نازل شوې وحیې په توګه منلې او که فردوسي تېروتنه کړې یا یې له ټګۍ کار اخیستی او د ضحاك اسطوره یې په بله بڼې اړولې، ان زموږ تحصیل‌کړی او حقیقت پاله پوړ هم دا حکم د نازل شوې وحیې په توګه منلی ده.

ما د تصوف د غورځنګ او د ضحاك د اسطورې په اړه د ناسم قضاوت موضوع د دوو تاریخي بېلګو په توګه مطرح کړه، چې تاسو ښاغلیو دوستانو ته ووایم چې حقیقت څومره زیانمن کېدونکی دی. دا بېلګې مې راوړلې، چې هوښیار ووسئ، چې څومره ارموني زموږ د قضاوت او اخځونو د لارې په سر ناست دي، چې کولای شي په یوه جادو سره ورګه شړومبې او تور سپین ښکاره کړي او رنګ شوی پیل مرغ د کوهیل پر ځای پر موږ تېر کړي. دا بېلګې مې ځکه راوړلې، لکه څنګه مې چې د خپلو خبرو په سر کې وویل، د خپلو اندېښنو د شریکولو لپاره زمینه برابره کړم، هغه ربړونکې اندېښنې چې د سبا، د راتلونکې په اړه مې له اوسه اروا توږي او پر هډوکو مې اره تیروي.اوس مې چې دا زمینه برابره کړې نو کولای شم ووایم، که د پولې دننه د تعصبي شرایطو له امله د ټولنې روڼاندو ته د انساني او ټولنیز رسالت لپاره د عمل کوچنۍ شونتیا نشته، له تاسو چې د ټولنې تحصیل کړی او پوه پوړ یاست او دا نیکمرغي مو هم لرلې، چې څه موده له اختناق څخه لېرې ځان وروزئ په هېڅ ډول د منلو وړ نه ده، چې هر حکم او هر ایزم یوه نازل شوې وحې وګڼئ او بې له فکر او ارزونې هر له وړاندې جوړ شوی حکم ومنئ. تاسو دا شونتیا لرئ چې څه موده د آزاد اندۍ له نعمت څخه برخمن ووسئ، نو له دې شونتیا څخه تر هغه ځای پورې چې کولای شئ ګټه واخلئ. که د ایران د پوهنتونونو له یوه محصل څخه دا خبره د منلو وړ وي، چې په ناسازه شرایطو کې د هر ډول حکم منلو ته، چې په ظاهره پاک او سُتره ښکاري، اړ دی او د دې حکمونو د معیوبتیا د اټکلولو لپاره کومه وزله په لاس کې نه لري، خو د تاسې له هېڅ یوه څخه داسې یوه خبره د منلو وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته د بحث او د فکري کشالې موکه برابره ده. تاسو دې بحثونو، کشالو او فکري راکړې ورکړې ته اړتیا لرئ، دنده مو ده، ناچار یاست، ځکه چې زموږ سبانی ژوند له هغې سره تړاو لري. ځکه که ته سبا بیا تېروتنه وکړې، زما شتون او روغتیا په خطر کې اچوې، که زه په ناسمې لاړ شم، تا هم له ځان سره ناسمې ته بیایم.د لږو پوهېدلو خطر د نه پوهېدلو له خطره ډېر دی. زموږ پخوانیو رښتیا ویلي دي:«نیمچه حکیم د ځان بلا، نیمچه مُلا د ایمان بلا». د ولس ناپوهي په خپله یو بالقوه خطر دی، ځکه په ناڅاپي ډول راپاریږي او پرته له فکره او پرته له موخې په عمل لاس پورې کوي؛ خو که ته سم فکر ونکړې، دا بالقوه خطر په یو ناورین بدلیږي.
تاسې هره شېبه باید ځان محاکمه کړئ، چې آیا واقعاً هغه څه چې وایم او کوم، سم دي؟ آیا کولای شم بې له هېڅ اندېښنې او وېرې ادعا وکړم، چې که له خپل انساني شرافت څخه وغواړم، چې زما د اندونو او اخځونو د سموالي ضامن شي، پرته له یوې شېبې شکه به دا ضمانت ومني؟ تاسو حق نه لرئ چې لږ پوه شئ، حق نه لرئ وښوییږئ، حق نه لرئ تېروتنه وکړئ، ځکه یوازې لیوني کولای شي خپل خیالونه نړه حقیقت وګڼي او د تېروتنې له شونتیا یې چرت هم خراب نشي.
خپله وروستۍ خبره به وکړم: تاسو حق نه لرئ پر هېڅ حکم او آیت باندې ، چې له پخوا څخه موږ ته رارسېدلی او په پټو سترګو مو منلی، ایمان ولرئ. له مطالعې پرته ایمان د بشر د پرمختګ د لارې خنډ دی. یوازې دروغ او تګبیل له خپلو اتباعو څخه د مطلق ایمان غوښتنه لري او هغوی ته تلقینوي که شك وکړئ نو مخ توري به شئ؛ ځکه دا یوازې او یوازې شك دی چې انسان حقیقت ته رسوي. ژمن حقیقتپاله انسان هېڅ دګم، هېڅ فرمول، هېڅ آیت نه مني، مګر دا چې لومړی پکې تعقل وکړي، د منطق او عقل په اډانه کې وتلي او هغه وخت پرې باوري شي، چې حقانیت یې په پیاوړي علمي او منطقي دلایلو سره ومومي. کله چې دیالکتیکي منطق زه قانع کړی یم، چې د دوو سیندونو اوبه ما په یوه کچه لمدولی نشي، نو زه حق لرم په تاریخي تجربو هم شك وکړم؛ مګر دا چې د یوې تاریخي تجربې د بریا شرایط زما د ټولنې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرایطو سره د سر ویښنته په اندازه هم فرق ونکړي. بې‌له شکه د دوو ټکو تر مینځ تر ټولو لنډ واټن مستقیمه کرښه ده. خو په هندسه کې یې موږ ته ویلې، چې همدا له لمر څخه روښانه موضوع هم، که په علمي توګه ثابت نشي، د پاملرنې وړ نه ده، خو موږ سره له دې په هغو بابېزو ایمان راوړو، چې یوځل ورته د عقل په سترګه په ځغلنده هم وګورو، نو پر خپل شوده توب به وخاندو.

د نړۍ شته ادیانو ته یوه ځغلنده کتنه وکړئ:

دیني او مذهبي ایمان او اعتقاد، له بت پرستۍ څخه د موسی او بودیزم او زرتشتي او مسیحت او څه څه پورې، معمولاً د یوې سرتړلې صندوقچې په توګه په ارثي ډول له والدینو څخه اولادونو ته لېږدول کېږي. یقین ته په نژدې احتمال موږ ټول چې د دې چت تر لاندې راټول شوي یوو، که مذهبي ګروهه ولرو، نو په هغه مذهب یوو، چې مور او پلار مو درلودلی دی. البته دلته خبره د مذهب ده نه د دین. دین اصلي او لومړنی تنه ده. د تاریخ په بېلابېلو مهالونو کې دین په بېلابېلو دلیلونو انشعاب کړی او مذهبونه له هغه د ښانګو په شان رازرغونېږي او لاره بېلوي. ګواکی د اسلام دین څو اویا ښانګې یا مذهبونه لرل، چې نن نژدې یو سلو دیرشو او یوسلو څلویښتو ته رسېدلي دي. طبیعي ده، چې هر مذهب ځان ته د روحانیت یوه ټولنه هم لري. د هر مذهب د روحانیت د ټولنې وګړي هم بې له شکه باور لري، چې یوازې د دوی مذهب په حقه دی او د نورو مذهبونو او ادیانو پیروان کافران او ګناهکاران دي. دا هم قبلوو، ځکه چې که دا باور ونلري، نو باید بل مذهب ځان ته غوره کړي.

راځئ د یوی شېبې لپاره شته مذهبونه د هغوې د کفر او دین د دعوا سره، په ځمکې پرېږدو او په خپله اوچت ځو او له بهر څخه، له پورته نه ورته پام کوو:

مسیحي (له کاتولیك او پروتستان او انجیلي او کواکر او ګریکوري او ارتودوکس سره یې کار نلرو، ځکه دا ټول د کورنیو جګړو مقولې دي)، مسلمان (د سني او شیعه او حنفي او حنبلي او د اسلام له نورو مذهبونو سره هم کار نلرو)، بودایي (له شینتو او کنفسیوسي او دائویي سره یې هم کار نلرو)، برهمني، زرتشتي، مهري، مانوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بت‌پرست، لمرپرست، اورپرست، شیطان‌پرست، غواپرست، یهودي او... ټول په دې باور دي، چې یوازې زما مذهب په حقه دی.

ښه، موږ چې پورته تللي یوو له بره یې ګورو، نو یوه پوښتنه راپیدا کیږي:

دا ټول خو برحقه کیدای نشي. عقل حکم کوي، چې له دې ټولو یوازې یو په حقه کېدای شي. زما موخه البته یوازې د یوې بېلګې وړاندې کول دي، نه شخړه جوړول، زه په داسې مقام کې نه یم چې د دې یا هغه مذهب د حق او ناحق حکم یا د نه منلو حکم وکړم. خو زه یوازې د هغه بودایي کاهن په ادعا، چې بودیزم په حقه ګڼي امکان نلري په بودیزم ایمان راوړم. ولې؟ یوازې په دې اسانه دلیل، چې هغه خپل مذهب د نورو مذهبونو تر څېړلو وروسته نه دی ټاکلی، بلکې ورته په میراث رسېدلی او د منطق او انتخاب له حقه پرته یې منلی، نو د خپلې ادعا د سموالي لپاره څه نلري. بودایي توب یې په میراث وړی او د همدې لپاره په سستۍ سره وایي چې بودایي دین په حقه دی؛ که چېرې د یوه بت پرست په کورنۍ کې زېږېدلی وای او بت پرستي یې په میراث وړې وای، نو ویل به یې، چې بت پرستي په حقه ده. ان که یوه شېبه ومنو چې په رښتیا هم بودیزم په حقه دین دی، بیا هم د دې ښاغلي خبرې اپلتې دي.

باشعوره انسان یوازې په هغه څه باور پیدا کوي، چې په خپله یې په منطقي تجربې تر لاسه کړی وي. په عیني، علمي، عملي، قیاسي، فلسفي او د ټولو زماني او مکاني شرایطو په دخالت سره یې تر لاسه کړی وي.

انسان یو منطقي اندیال موجود دی او ناچاره هومره مغرور باید واوسي چې بسته بندي شوي احکام د خپل مستقیم تعقل له دخالت پرته ونه مني. د احکامو منل او پر هغو تعصب ښودل انساني شرف ته سپکاوی دی. له بده مرغه باید ومنو چې موږ ډېر شیان یوازې د دې لپاره منلي، چې یوه شېبه هم هغوی ته له بهره ، له بره پام نه دی کړی.

عقیدیتي جګړې او کشالې یوازې پر دې پیلیږي، چې د دعوا یو اړخ هم حقیقت ته د رسېدلو غوښتونکی نه دی او یوازې غواړي خپله ضعیفه ګروهه پر نورو ومني او دا ډول جګړې او مرافعې د همدې لپاره سپکې او بې ارزښتې او بې اعتبارې او زرګري او تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکاوي ډکې او پای یې نهیلي ده. له یوه خپلوان سره په ټلیفون کې خبرې کوم. راته وایي چې د سهار اته بجې دي، زه وایم د شپې اته بجې دي، دواړه رښتیا وایو. خو لانجه مو کیږي، ځکه چې یو بل په دروغو تورنوو. هغه له کړکۍ بهر ګوري او پر ما چیغه وهي: سره له دې لمره ، چې ځلیږي، څنګه ځان ته اجازه ورکوې چې پر ما ملنډې ووهې او دومره بې خونده درواغ ووایې؟

زه هم له کړکۍ څخه بهر ته ګورم او وربانډې چیغه وهم: یا للعجبه! دې حرامچکي ته وګوره، چې څنګه په ما ملنډې وهي!

او حیدري نعمتی*جګړه پیلیږي، په داسې حال کې چې یو هم دروغجن نه یو؛ یوازې لنډاکه یوو او د یو بل په شرایطو نه پوهیږو، پوهه او زیرکي نه لرو او په خپلو سطحي اخځونو او استنتاجونو کې مهالني او ځایي شرایط په پام کې نه نیسو.

دا د انسان مقام ته سپکاوی نه دی، چې دا حیرانونکی شی، دا د مغزو په نامه وسیله او فکري سیستم، چې په دې ځمکه کې یوازې او یوازې د انسان په واک کې دی، خو بیا هم د هغو غالباً ناروغ ډوله احکامو تر شا لکه پسونه روان وي او دا ښکلې غرور پنځونکی اندیزه بې ګټې پریږدي او یوه خوشې وزله ترې جوړوي؟

---

* حیدري ـ نعمتي د دوو تصوفي فرقو نومونه دی. نعمتي ډله، د شاه نعمت الله ولی پیروان وو او حیدري ډله بیا د سلطان قطب الدین حیدر توني مریدان وو، چې دواړو فرقو له صفویي وخته شتون درلود. حیدري ـ نعمتی جګړې هغه جګړو ته ویل کیږي چې منطقي بنسټ نلری او د خلکو پر تعصبونو ودریدلی وي. داسې ویل کیږي چې حیدري - نعمتي جګړې هم د شیعه او سني مذهبونو پر اساس کېدلی. پښتو.ژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره رالنډه کړم

د ټولنې پر ولسونو کوم اعتراض نشته، که دا ډول یا هغه ډول فکر وکړي یا داسې و هغسې عمل وکړي، خو پر هغه پوړ، چې د ځان او د ټولنې د برخلیك په اړه اندېښنمن دي، د اندیاله مغزو پر څښتنانو اعتراض کیږي. پر هغه له آزادۍ څخه محروم محصل، چې د بحث او پلټنې شونتیا نه ورکول کېږي، اعتراض نشته، خو پر تاسې چې د پلټنې او مباحثې او د فکري راکړې درکړې له امکاناتو برخمن یاست، اعتراض شته، په ځانګړي توګه چې ځنډې ته ځانونه نه کاږئ او نه وایاست، چې پر ما یې څه، هڅانده یاست او مسوولیت منئ. نو پر تاسو ده، چې د هغې ټولنې پر ځای، چې د منطقي تفکر شونتیا ترې اخیستل شوی، په جدي توګه منطقي فکر وکړئ.
ښه، زما اندیښمنوونکې پوښتنه دا ده:
- تاسو ځوانان چې شریف خلك یاست، له ځانګړې ختې یاست، په شهرت او پیسو پسې نه ګرځئ، یوازې د ټولنې ګټه او روغتیا غواړئ او د عقیدې لپاره له سره تېر یاست، څه کوئ؟ څه کړنلاره لرئ؟ څه غواړئ وکړئ؟
زما دې دردجنې پوښتنې ته لا چا ځواب نه دی ویلی، تاسې خپل ځان ته څه ځواب وایاست؟ که زړګی مو نه ماتېږي، زه به یې درته ووایم. ګمان کوم ځواب به دا وي چې:
- چې سبا شي، د سبا فکر به کوو!
درته یوازې خواشینې یم!
له دې پوښتنې تېرېږم او یوه بله پوښتنه، لانرمه پوښتنه کوم:
- سبا ته څه باید وکړئ؟ له ځانه مو داسې یو څه جوړ کړي، چې سبا ته په کار راشئ؟ ځان ته مو په انتقادي نظر کتلي دي، چې وګورئ فرهنګي بنسټ جوړونه مو په څه حال کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ولس یو شمېر زیات بچیان، چې له هېواد څخه بهر زده کړې کوي، له ایران نه د وتلو پر مهال په دوو بشپړو ځرګندو دلایلو روغ فکري بېخ بنسټ نه لري. لومړی په دې دلیل، چې اصولاً په هغه عمر کې نه دي، چې فرهنګي مسائل او ملي هویت ورته اهمیت درلودلی وي یا زموږ د هېواد د ټولنیزو شرایطو په اړه یې لازمه پوهه تر لاسه کړې وي او دویم په دې دلیل، که چېرې دې چارو ته یې پام هم کړی وي، د هېواد سیاسي فضا هغه فضا نه وه، چې په آزاده توګه توانېدلی وي د دې موضوعاتو په اړه فکر او پلټنه وکړي.یو دا چې دې ډول ګټورو څېړنو او پلټنو لپاره سرچینو ته د لاسرسي شونتیا نشته، بل دا چې کومې احصائیې او معلومات چې لاسرسی ته اېښودل کېږي، د اعتماد وړ نه دي.

د یوې وینا له مخې درواغ پر درې ډوله دي: کوچنی، لوی او احصائیې. ان زموږ ټولنپوهان د ټولنې د حقایقو په اړه سمه پوهه نه لري. - ډېره طبیعي ده چې زموږ ډېری ځوانان له هېواد نه د وتلو پر مهال هغې تنکۍ لښتې ته ورته وي، چې له ونې یې غوڅې کړي او هیڅ ریښه له ځان سره ونلري. که زما په عمر او منګ، یو کس جلا وطنۍ ته اړ شي، په هر حال له ځان سره ریښې راوړي، خو یو ځوان محصل د یوې قلمې په شان دی؛ هغه تانده نیالګی دی چې تازه یې له ونې پرې او په دې پردۍ خاوره کې یې ښخ کړی نو کومې ریښې چې نیسي، ناچاره له همدې اوبو او خاورې یې نیسي. دا منم چې ریښې نیسي، خو په هغه خاوره کې، چې د ده نه ده، سبا چې وطن ته ستون شي، له ځان سره هغه ریښې وړي چې بدلې دي، زموږ له فرهنګي جغرافیې سره پردۍ دي او ورسره نه جوړېږي.

د زړه له کومې هیله من یم چې په دې قضاوت کې یو سلو اتیا درجې تېروتلی وی، خو تر هغه ځایه چې له هېواد څخه بهر د محصلینو له ټولنو سره مې اړیکې لرلي او په سترګو مې لیدلي دي، په هغوی کې مې د دې خورا ډېرې حساسې مسئلې په اړه هیڅ ډول اندېښنه لیدلې نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر داسې دوستان مې لیدلي، چې ظاهراً ایراني چاپېریال لري، البته د هغوې په ګمان. یعنې د سبو قورمه خوري، له ډولګي سره د روحوضي* سندرې وایي، پر ډیسکو نڅاګانو د بابا کرم** نڅا غوره ګڼي؛ که مذهبي عقیده ولري، لمونځ کوي او روژه نیسي؛ د غوښې د حلالتیا په اړه ډېر حساس دي او یو شمېر یې هم د غوښې خوړل ښځي پرېږدي او که پړونی نشي په سر کولی، له چادرنماز سره ګوزاره کوي. له خپلې خوابنې، اوښې، خینې او ورندار سره تر یوه چت لاندې ژوند کوي او په دې غلط ګمان دي، چې پر ځمکې د خپل دسترخوان په هوارولو سره یې ګنې خپل ملي فرهنګ ساتلی او ایراني پاتې شوي دي. عادت له فرهنګ سره غلطوي او ځان غولوي، ځکه دا یې هېر کړي، چې نازبین یې ان خپله مورنۍ ژبه هېره کړې او له پارسي څخه یې یوازې د «پدرسوخته»*** کلمه زده کړې ، چې په مانا یې هم نه

* روحوضي ته چې تخت حوضي هم وايي، د ایران یو ډول کمیکه نندارە ده چې له نڅا او موسیقي سره مل وي. په تېر وخت کې د ایران د ځینو غټو کورونو په انګړونو کې به یې حوض جوړلو، چې په ځینو میلمستیاوو او جشنونو کې به یې وربانديې پلاز ایښودو او پر هغه به یې کمیکي ننداري تر سره کېدلی. پښتو.ژ

** د بابا کرم نڅا د ریښې په اړه که څه هم دقیقې سرچینې نشته، خو داسې ویل کیږي چې بابا کرم یو قصاب و چې کله به له کوڅې تېرېده نو د کوڅې ښوزلو او یتیمو ماشومانو ته به یې په لاره کې نبات ورکوو او د هغو د خوشاله کولو لپاره به یې د نڅا په ډول خپل سر او ورمېږ او لاسونه خوځول. ماشومانو به هغه ته بابا کرم ویل.د وخت په تېرېدو سره په دې نڅا کې بدلونونه راغلي او د ایران د یوې دودیزې نڅا په توګه شمېرل کیږي.پښتو.ژ

***پدرسوخته په عامیانه اصطلاح کې خبیث او بدذات ته ویل کیږي. یو له نقلونو څخه، چې البته تاییدول یې سرچینو ته اړتیا لري، دا دی چې د د دې اصطلاح ریښه صفوي پیر ته ستنېږي. په صفوي پیر کې ډېر شمېر کسان یې په اور کې ژوندي سیزل.حسن کیا او مراد بیک په شان کسان یې د شاه اسماعیل په دستور ژوندی ژوندی په اور کې وریت کړل. د دې تر څنګ ان د ابونعیم اصفهاني قبر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږي او که په امریکایي ګړدود یې تلفظ کړي نو تشي به دې ورته له خندا په درد شي!
ما په خواشینۍ سره ډېر نرۍ لېدلي زده کړیالان لیدلي، چې د خپل هېواد د سبا په اړه هېڅ اندېښنه نه لري. ډېر زده کړیالان مې لیدلي دي که سبا وطن ته ستانه شي، یو پردی به وي، لکه یو بهرنی مشاور؛ بې له دې چې، له خپل ایراني فرهنګ سره کومه آشنایي ولري؛ پرته له دې، چې له خپل تاریخ، له خپلو ادبیاتو، له خپل هنر سره کومه آشنایي ولري. یو اړخیزه او نه پنځوونکی موجود به وي، چې په غوره حالت کې یې یو ماشین ګڼلی شو او بس. دلته یې چې وطن نه دی، هم پردی دی؛ هلته یې چې وطن دی، هم پردی دی.
په دې یا هغې رشتې کې د تخصص درجې ته رسېدل په هېڅ ډول د فرهنګ خاوند کېدو او د فرهنګي هویت موندلو په مانا نه ده او هغه ځورونکې پوښتنه چې تل راته پیدا کېږي دا ده، چې سبا به زموږ هېواد دې هر یو تحصیل کړي ته اړتیا ولري، خو دا ځوانان چې هېواد ته ستانه شي، یوازې د دوې د لیسانس او دکتورا او له دکتورا پورته یا په دې او هغې علمې رشتې کې دیپلوم لرل به زموږ د ټولو اړتیاوو د پوره کولو لپاره بس وي؟
د خپلو خبرو پای ته رسېدلی یم، په ډېر ګړېدل مې تاسې ټول ستومانه کړی یاست، خو دوستانو پرېږدئ چې یو ځل بیا هغه مطلب ته راستون شم، چې تر دې مخکې مې وویل:
انسان چې له یو مختنق چاپېریال څخه راخوشې کېږي، لومړنی احساس چې د فکر او ګروهې له آزادۍ څخه لاسته راوړي، هغه یې راپاروي او دا ډېره طبیعي خبره ده. د دې احساس، چې انسان کولای شي د عقایدو د تفتیش د شبکې د مامورینو د څارلو

په تبریز کې د یعقوب پاچا قبر یې وسپېړل او هډوکو ته یې اور وراوچو. نو ویل کیږی چې د همدې لپاره په فارسي کې دا معمول شوه چې:«پدرت را درمیارم پدرسوخته...» پښتو.ژ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وېرې پرته په اعتماد او خپلواکۍ او په بشپړه واك د ځان لپاره ګروهه او فکر وټاکي، ډېر ښادي بخښوونکی دی. خو دا احساس کېدای شي کله د خوبدلو لامل وګرځي. دا احساس کله د دې لامل ګرځي چې، موږ بې له فکره او تعقله هغه ګروهه مو چې لمړی مخې ته راځي ومنو، یانې په مطلقه او مجرده توګه. بې‌له دې چې فکر وکړو دا عقیده د ایران په اقلیمي او فرهنګي شرایطو کې د کارولو وړتیا لري که نه. زه باید دا احتمال ومنم، چې پلانی یا بستانۍ ګروهه چې ما په بشپړه ښه نیت، خو په پټو سترګو منلې ده، نه ښایي چې په اړه یې وچ لنډپاریتوب ښکاره کړم. دا احتمال باید ومنم، چې شاید نورو کسانو هم لکه ما په ورته شرایطو کې عقیدې پیدا کړې وي، نو عاقلانه نه ده چې له هغوسره دښمني او شخړه پیل کړم، ځکه چې د دې تعصب ښودنې او د سرتمبه توب پایله په بېلابېلو ځانګو له وېشنې بل څه نه دي، له تجزیه کېدلو، کوچنۍ کېدلو، جلا کېدلو، زیانمن کېدلو، د خورو ورو کمزورو هستو جوړولو او له واقعیتونو څخه لېرې کېدلو پرته، بل څه نه دي.

«هغوې چې دوستان نه دي، دښمنان دي»، هغه احمقانه شعار و، چې د پورته کوونکو سرونه یې هم وخوړل، موږ حق نه لرو داسې یو فکري لیددود ولرو. موږ حق نلرو خپلې تیوریګانې دګمی کړو، د خپلو سیاسي کتابونو په آیتونو مذهبي ایمان راوړو او جاهلانه تعصب ولرو. دا په موږ فرض ده، هغه څه چې سم انګېرو په یو بشپړ دموکراتیك چاپېریال کې، له شرمناکه قشري تعصب څخه په آزاده فضا کې، په یوې تعقلي فضا کې، چې یوازې عقل او منطق او استدلال د درناوۍ وړ وي؛ له نورو شیانو سره، چې نورو سم انګېرلي، پرتله کړو، که چېرې موږ تېروتلي وو، نور به زموږ د لارې ځراغ شي او که نور په خطا ځي، موږ به یې د خوبدو مخه ونیسو.

موږ له بې شمېره اړخونو، د فکري راکړې ورکړې او د متقابلې هوکړې لپاره داسې یو آزاد چاپېریال ته اړتیا لرو چې:

۱ـ هېڅوك ادعا کولای نشي، چې زه سم فکر کوم او نور په غلطه دي. یوازې ځان په حقه ګڼل، سوچه بېړا توب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ـ که د یو اند د حقانیت او روغتیا شونتیا لیدل کیږي، باید تبلیغ شي. د داسې اند منفردول او څنډې ته شړل بې له شکه جنایت دی.

۳ـ باید ټول هڅه وکړو چې منطقي واوسو او دا ځانګړنه یوازې د نورو عقیدو له خلکو سره د خبرو اترو او د بحث له لارې لاسته راتلی شي.

۴ـ دګماتیکي ګروهې، چې د انسان په باور کې لکه ډبرې سختې شوې، یوازې د فکرونو د تبادلې او د اندونو د تقاطع له لارې کېدای شي لېرې وغورځول شي. څوك چې له نورو سره له فکري تقابل څخه ډډه کوي، لنډپاری دی او لنډپاریتوب له جهالت او ناپوهۍ پرته بل مفهوم نه لري.

۵ـ حقیقت یوازې د اندونو په دموکراتیك اصطکاك سره راڅرګندېږي او موږ باید داسې کسان واوسو، چې له حقیقت پرته بل څه ته سر ټيټ نه کړو. بل څه، چې حقیقي او منطقي نه وي سپېڅلی ونه ګڼو، ان که له اسمان څخه رالېږل شوی وي.

د ځواکونو د یو موټي پاتې کېدو لپاره به زموږ هېواد سبا د دې ډول روحیاتو لرونکو کسانو ته اړتیا ولري.

نو زما پوښتنه دا ده:

ـ آیا د هېواد راتلونکې لپاره له ځانه مو یو ګټور کس جوړوئ؟

دا هغه پوښتنه ده، چې ځواب یې باید یوازې تاسې په خپله قانع کړي.

مننډوی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمې نړۍ کې د رژیمونو سیاست ارتجاعي او استثماري دی. هر رژیم له خپلو تبلیغاتي وسیلو سره له یوې خوا یوازې هغه څه چې خپله یې غواړي او یا ورته ګټور دي، تبلیغوي او له بلې خوا په سانسور او ترازه سره د هغه اند او فکر د خپرولو مخه نیسي، چې له خپل ګټندویه سیاست سره یې په تضاد کې ویني.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library